

Právní důvody a hlavní tvrzení

Účastníci řízení podávající opravný prostředek tvrdí, že usnesení Soudu prvního stupně by mělo být zrušeno z důvodu, že Soud prvního stupně procesně pochybil v tom, že jejich žalobu posuzoval jako žalobu podle článku 226 ES, zatímco se ve skutečnosti jednalo o žalobu podle článku 232 ES.

Žaloba podaná dne 5. července 2004 Komisí Evropských společenství proti Švédskému království

(Věc C-287/04)

(2004/C 228/53)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 5. července 2004 žaloba směřující proti Švédskému království podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou L. Strömrem a N. Yerrellem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Švédské království tím, že neprovedlo články 3, 6 a 8 směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993⁽¹⁾ o některých aspektech úpravy pracovní doby, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice;
- uložil Švédskému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní tvrzení:

Švédské právní předpisy nezaručují, jak je požadováno v článku 3 směrnice, minimální denní odpočinek po dobu jedenácti po sobě jdoucích hodin během 24 hodin. Skutečnost, že většina pracovníků se řídí kolektivní smlouvou, která tyto otázky upravuje, nemá vliv na povinnost provést toto ustanovení ve vztahu ke všem pracovníkům.

Pokud jde o článek 6 směrnice, běžné referenční období čtyř měsíců uvedené v článku 16 odst. 2 nesmí být pro použití článku 6 prodlouženo na více než šest měsíců podle článku 17 odst. 4. Rozsah možné odchylky, pokud jde o referenční období, je užší než rozsah stanovený švédskými právními předpisy.

Článek 8 směrnice nebyl do švédských právních předpisů výslovně proveden.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 307, 13.12.1993, s. 18.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Bundesfinanzhof ze dne 28. dubna 2004 ve věci FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH proti Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel

(Věc C-290/04)

(2004/C 228/54)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Bundesfinanzhof (Německo) ze dne 28. dubna 2004 ve věci FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH proti Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 7. července 2004, předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Bundesfinanzhof žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

1. Musí být články 59 a 56 Smlouvy o ES vykládány v tom smyslu, že jde o jejich porušení, pokud vůči dlužníkovi se sídlem v Německu (tuzemsku), který je povinen zaplatit odměnu věřiteli se sídlem v jiném členském státě EU (v projednávaném případě v Nizozemsku) a majícímu státní příslušnost členského státu EU, může být postupováno podle § 50a odst. 5 páté věty Einkommensteuergesetz 1990, ve znění platném v roce 1993 (zákon o dani z příjmů, dále jen „EStG“), protože neprovedl srážku daně dle § 50a odst. 4 EStG, zatímco odměny vyplácené věřiteli neomezeně podléhajícímu dani z příjmu v Německu (tj. tuzemci) dle § 50a odst. 4 EStG srážce daně nepodléhají, a proto ani nepřichází v úvahu ručení dlužníka povinného zaplatit odměnu v případě neprovedené nebo příliš nízké srážky daně?
2. Byla by odpověď na první otázku odlišná, pokud by věřitel mající nárok na zaplacení odměny se sídlem v jiném členském státě EU nebyl v okamžiku poskytnutí služby státním příslušníkem členského státu EU?
3. V případě záporné odpovědi na první otázku:
 - a) Musí být články 59 a 56 Smlouvy o ES vykládány v tom smyslu, že provozní výdaje, které vznikly věřiteli majícímu nárok na zaplacení odměny se sídlem v jiném členském státě EU a které mají hospodářskou spojitost s jeho činnostmi vedoucími k odměně v tuzemsku, musí být zohledněny pro účely snížení daně dlužníkem povinným zaplatit odměnu již v řízení o srážce daně dle § 50a odst. 4 EStG, neboť i v případě tuzemců podléhají dani z příjmů pouze čisté příjmy po odečtení provozních výdajů?